

[Gammelgaard]

et, som jo taler så meget om medindflydelse, virkelig har haft denne sag rundt i vælgerforeningerne og blandt sine tillidsmænd og vælgere og dér har modtaget det råd, at man absolut skal stemme imod finanslovsforslaget, er der jo ikke noget at gøre ved det. Men hvis socialdemokratiet på grundlag af de krav, der har været stillet, stemmer imod hele finanslovsforslaget, så er det uansvarligt, og så vil partiet ikke være regeringsdueligt i lang tid.

Det er fremgået, at der er en dobbeltmotivering eller vel rettere to forskellige motive-ringer, hvoraf nogle bruger den ene og andre den anden for det, som socialdemokratiet nu foretager sig. Den ene henviser til 1929 og til engang, da de konservative og venstre hjalp J. O. Krag med at få SF på plads til en finanslovsafstemning. Den anden forklaring henviser til, at man gerne vil tvinge den nuværende regering ud til et valg. Det kunne egentlig være rart at vide, hvilken forklaring man holder sig til; det kan være, at vi får det at vide i dag.

Som sagt er det anden gang, folketinget præsenteres for et finanslovsforslag fra denne regerings hånd. I fjor var det med budgetforbedringer på 20 mia kr., i år med 10 mia kr. I fjor stemte socialdemokraterne for finanslovsforslaget, i år stemmer de imod. Deres argumenter imod finanslovsforslagets indhold er de samme som i fjor, men i fjor indeholdt finanslovsforslaget netop de nye varighedsregler for bistandshjælp, karensdagen og fastfrysningen af dagpengesatser, altså netop de ting, som socialdemokratiet i år stiller som betingelse for at stemme for. I fjor stemte man for; nu stemmer man imod. Hvor er logikken?

Sidste år udtalte den socialdemokratiske ordfører, hr. Camre – og vi har jo allerede hørt hr. Camre citeret heroppefra – ved tredjebehandlingen af finanslovsforslaget (Folketingstidende 1982-83, sp. 3625):

»... jeg giver næppe anledning til megen undren ved straks at meddele, at socialdemokratiet vil stemme for forslaget. Det gør vi, ikke fordi vi synes, det er nogen god finanslov, der er kommet ud af årsdagens afstemninger, men fordi vi er et ansvarligt parti og landet skal have en finanslov.«

Det sagde hr. Camre under den tilsvarende debat, som vi har i dag, for et år siden.

Jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører: hvad er forskellen på situationen i år og på situationen sidste år? I fjor baserede regeringens økonomiske politik sig jo også på fremskridtspartiet og det radikale venstre. Også i fjor stemte fremskridtspartiet imod finanslovsforslaget. Socialdemokratiet stemte alligevel for. I år, hvor den parlamentariske situation er den samme, stemmer partiet imod. Derfor spørger jeg altså den socialdemokratiske ordfører: hvad er forskellen på i år og i fjor? Er der anden forskel, end at socialdemokratiet i fjor optrådte, for at bruge hr. Camres ord, ansvarligt, men i år optræder uansvarligt?

Hvis det er meningen, at det skal til at være skik og brug i Danmark, at man skal stemme imod finanslovsforslaget, hvis man ikke er enig i regeringens politik, må det indrømmes, at der er en vis logik i socialdemokratiets holdning, for der er jo stor uenighed om den økonomiske politik. Hvis Danmark havde ført socialdemokratiets politik i det seneste år, havde vi i dag været på fallittens rand, ja, måske endnu længere, ude over randen. Vi havde vel været nede i den afgrund, som socialdemokratiets næstformand, hr. Heinesen, allerede dengang hans parti regerede, indrømmede at vi var på vej imod.

Hvis socialdemokratiet havde regeret, eller hvis regeringen havde fulgt socialdemokratiets råd, havde vi stadig haft stigende underskud på statens finanser i dette finanslovsforslag. Hvis socialdemokratiets råd var blevet fulgt, havde vi haft langt værre underskud over for udlandet; så var gælden blevet så uoverkommelig, at næste generation var tvunget i knæ. Hvis socialdemokratiet var i regering, eller hvis deres råd var blevet fulgt, havde vi haft en rente på over 20 pct. og stadig accelererende prisstigninger. Hvis socialdemokratiet havde været ved magten, havde vi haft flere ledige, for så havde løninflationen stoppet eksportstigningen. Hvis socialdemokratiet vil skrive under på disse påstande, er det måske rimeligt, at socialdemokratiet stemmer imod finanslovsforslaget.

Men socialdemokratiet vil jo ikke erkende, at det er denne politik, man har på programmet. Det kan være, at hr. Lykketoft vil komme og fortælle os om lidt, at det netop ikke er denne politik, man har på programmet. Selv om det var denne politik, der blev ført indtil regeringsskiftet, vil man ikke skrive